

د جهاد ملغلری

د مرحوم مولوی عبدالکبیر «عاصی» اثر

د جهاد ملغلری

د مرحوم مولوی عبدالکبیر «عاصی» اثر

د کتاب معرفی

نوم

: د جهاد ملغلری

شاعر

: مولوی عبدالکبیر «عاصی»

د چاپ شمیر

: زر توکه

د چاپ نیټه

: ۱۳۷۴ هـ ش کال - د کب میاشت

د چاپ ځای

: پېښور - پاکستان

د چاپ اهتمام

: ملا اسد الله حنیفی

کمپیوټر

: صبور لیزر - پشاور - گل حاجی پلازه - اطاق ۱۲۲

تېلفون : ۴۳۸۶۱

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

اهداء

خپل جنگ خپلی مجاهد او ميرنئ ملت ته.

اکی

د پیل خبرې

څرنګه چې د افغانستان څوارلس کلن جهاد بی شمیره حماسی وزیرپولی، د اسلام په تاریخ کی یی زرین باب جوړ کړ، د میړانې څلی یی ودرول، د خدای (ج) په لار کښی یی د جهاد حکم بیا را ژوندي کړ، افغانان یی نورهم سرلوړی کړل، حصارونه او دیوالونه یی مات کړل، ملتونه او هیوادونه یی آزاد او خپلواک کړل، کمونیزم، الحاد او سور کفر یی نابود کړ، جبر، طاغوت او وحشت یی وځاپه، ولسونه او پرګنی یی د خپل والی او له خوبونو را ویښی کړی، د باداری او غلامی نظام تفری یی د آسیا له غیږی ټول کړ، په فرهنگ، کلتور او ادب کښی یی له حماسو ډک باب اضافه کړ، د ننگ، غیرت، میړانې او شهامت مکتبونه یی جوړ کړل، او د خوشحال خان «خټک» د شعر او شاعری دوری یی را وښود.

چې دا دی د جهادی ادب د مکتب د شاهکارانو له جملی څخه یو هم مرحوم مولوی صاحب عبدالکبیر «عاصی» در یادوم چې د وسلوال

جهد تر څنگ څنگ يی د قلم په توره په دښمن کاري ټکونه کړی، د
قلمی جهد مرچلی يی تودی ساتلی او حماسی يی جوړی کړی دي.

مولوی صاحب د جهد له پیل نه څه چی له جهد نه وړاندی هم
مجاهد ؤ له محراب او منبر نه يی په کمونیستو، باطل پرستو او فاسدو
خلکو کاري گذارونه کول؛ بلکه ټول عمر يی د خدای (ج) د دین په خدمت
او د کلمة الحق په لار کېښی را تیر کړی دی. د لوی ساتلو

مولوی صاحب عبدالکبیر «عاصی» زما د ډیر وخت استاذ ؤ، ما له
هغه څخه د دینی علومو زده کړه کړی، لوی خدای (ج) ښه علمیت،
فصاحت، بلاغت، جرئت او شاعرانه هژاج ورکړی وه.

مولوی صاحب سر بیره پر دی چی زما استاذ ؤ او د علم زده کړه
می ځینی کړی، هغه می ډیر خوږ نږدی او گران ملگری هم ؤ.

څه موده وړاندی د مولوی صاحب وراره ملا عبدالباری آخندزاده د
«عاصی» صاحب شعرونه را وسپارل تر څو هغه را نقل، نوم ورته غوره او
چاپ کړم.

چی دا دی د لوی خدای (ج) په مرسته (د جهد ملگری) چاپ او د
ادب مینه والو ته وړاندی شوې.

په مینه

ملا اسد الله حنیفی

دکینه المسلمین کمپ

۱۳۷۴/۱۱/۲۰ هـ

ص

د مولوی صاحب عبدالکبیر لنډ سوانح

مولوی عبدالکبیر چه حَما عم ده
سوانحو تې (۱) نیولی می قلم ده

د والد صاحب نى نوم ملا فیض گل و
په ټولی د علماؤ کښی به تل و

+ په قومو او قبيله کښی گډا خیل ده
بیا را ښکته منصوبه کښی عیسی خیل ده

اوسيدا ئى وه د چرخ ولسوالى كېنى
هم ئى كلى ده په سيمه غرنى كېنى

چه قريه دده نامداره په «همای» ده
د دنيا په دا فانى سراى كېنى يو سراى ده

د كابل قلعه جواد كېنى اوسيدلو
كم په عمر و په علم پوهيدلو

كوچنيوالى كېنى چه هرځاى به ديره و
مشر ورور له خليفه صاحب سره و

ډير ذكى و په ډير كم وخت كېنى ملا شو
د آسمان ستورو كېنى بل ستورى پيدا شو

ښه تدريس ئى مروج و منطقو كېنى
طالبان ځنى خوشحال و په درسو كېنى

څه موده هم ملګس و په «پنده» كېنى
نابغه د وخت و (له) زمانه كېنى

خېله
۶

مسلط چه په وطن کمونستان شو
مولوی صاحب له درس ځنی روان شو

د جهاد په نعره سم شو هری خوا ته
له ملگرو سره راغی میرانشاه ته

څه ملگری ورسره و په سفر
را روان شو ټول په نیت د پېښور
پېښور ته چه رسیږی مشوره کړی
د جهاد په مسائلو فیصله کړی

په تنظیم د حرکت کښی مقرر شو
له خپل کار او وظیفی ځنی خبر شو

په دره کښی اسلحه اخستل کیږی
مولوی صاحب دری ته روانیږی

مسئولیت نی په عهده د اخستو ده
خاص په طمعه د جهاد پروت په درو ده

و سلسله

د صلاح د اخستو کار چه تمام شو
مولوی صاحب جهاد ته په قیام شو

په وطن کېښی ئی شروع کړلو جهاد
خاص په دی نیت باندی وړک چه شی فساد

څه ، موده جاری همدغه سلسله وه
د وطن په آزادی ئی عقیده وه
د خالص تنظیم لوگر کېښی چه پیدا شو
مولوی عبدالکبیر پسی لگیا شو

↑

↓

لنډه دا چه په تنظیم کېښی مقرر کړو
د لوگر په منطقه کېښی ئی امر کړو

د جهاد دوره جاری وه په دا شان
مجاهد به ښکته پورته و روان

د حضرت صاحب دوره او حکومت کېښی
مولوی صاحب قرار کېښناست فرقت کېښی

په سڼه يوزرو درې او يا درې سوه
په لوگر کښې چه هم پېښه څه صحنه وه

مولوی صاحب مريض شو هغه آن
مبتلا شو په تکليف د سرطان

نه خوراک او نه څښاک ئی شوی کولو
دا تکليف ئی خاص الخاص يو رب ليدلو
د دوا په خاطر راغی پاکستان ته
د صحت اميد ئی و مولا سبحان ته

په دی شپو کښې طالبان راغلو لوگر ته
مولوی صاحب حاضر شو خپل ډاکټر ته

اجازه یی ځینی واخسته روان شو
د لوگر په طرف تله ورته آسان شو

په دی نیت چه ملا تړی د تحریک شم
په خدمت د طالبانو کښې شریک شم

پاك تحريك لره ورستون شولو في الحاله
طالبان شو همه واپه تری خوشحاله

د تنظيم همه اشيا ئی کړو تسليم
چه ساتلی و له غله او غلیم

لم

ورځ په ورځ ئی د مرض تکلیف زیاتیری
د علاج په خاطر بیرته روانیری
ډاکټران ځینی مایوس د پېښور شو
هم له خپل مرضه دی عاجز خبر شو

د «مردان پیر» علاجونه خپل پوره کړو
په خفگان ئی مونږ رخصت په اجازه کړو

شپي او ورځی دی تیریری په خفگان
مولوی صاحب فقط گوری حیران

درویشتم د سنبلې شب جمعه وه
چه څلور اويا هجری شمسی سنه وه

د ماښام مونځ قریب کیږي چه وفات شو
مولوی صاحب نه پاتی دا حیات شو

دیر تکلیف پری باندی تیر شو په دنیا کی
جنتونه دی رب ورکاندی عقبی کی

مختصر نئی «همائی» لیک کرو حالات

له هر چا څخه دې پاتې دا حیات

والسلام علی من اتبع الهدی

عبدالباری آخندزاده «همائی»

د شنبی شپه ۱۳۷۴/۱۱/۲۰ هـ ش

حمد

له اوله حمد ثنا د کردگار
چی یو نوم یی په نومو کی غفار

ثنا ده لره لایق ده شام سهار
په عیبونو چی زموږه دی ستار

ټول مخلوق یی پیدا کړی عبادت ته
عبادت به یی کوو وروڼو بسیار

ته رحمن یی ته رحیم یی لویه خدایه
موږه وساته له قهره خپل قهار

بیا درود په محمد آخر زمان
چی په ټولو مرسلانو کښی روی دار

شام و دام به زه درود ورباندی وایم
ځکه ده زموږ د دوو گونو سردار

همیشه زه مولوی عبدالکبیر
د حبیب شفاعت غواړمه بار بار

تخلص می دی «عاصی» ډیر گنهکار یم
مغفرت می کړی نصیب لیل و نهار

۵

اصلی حای می په «همای» کښی ده یارانو
په فرزند چی د «فیض گل» یه نامدار

شهید ته پیغام

تا ته دی سلام وی

آخری حَای دی په جنت دارالسلام وی

تا ته دی سلام وی

په جنتو کښی حوری ژاړی

مدام له خدایه دغه غواړی

راسره یو حای دی شهید خدایه مدام وی

تا ته دی سلام وی

شهیده تاته داسی وایم

په هر محفل کی به دی ستایم

خوب او شیرین به همیشه زما کلام وی
تا ته دی سلام وی

شهیدان پیر دی په دنیا کی
خدایه جنت ورته عطا کی

چی نعمتونه یی په برخه شام ودام وی
تا ته دی سلام وی

شهیده هیر می نه کړی گوره
مدام دی زه یمه غمخوره

زما له لوری دی پوره په تا انعام وی
تا ته دی سلام وی

شهیدان ټولو خدای د پاره
ورکړ کفار — وته گذاره

عبدالحبیب شهید دې وارو کښی گلغام وی
تا ته دی سلام وی

بس دور نور نه کوم بیانه
عبدالکبیر یمه حیرانه

هره گپی کبنی به زما دغه کلام وی
تا ته دی سلام وی

ته مقدم لاری له ما نه
موزه بی تا پاته ستومانه

ورخ د محشر کبنی به دا ستا راباندی پام وی
تا ته دی سلام وی

جنت تیار دی ستا د پاره
پکبنی د خدای به کپی دیداره

حوری غلمان به ټول دا ستا په احترام وی
تا ته دی سلام وی

یا به راورمه غنچه له گلستانه
یا به زه کرمه کوانی خپله خزانه

یا به وباسم لعلونه له دریابه
یا به وشمیرمه ستوری د آسمانه

یا به وگتم وطن یا به شهید شم
یا به تیری کرمه شپې په یخ زندانه

یا به راشی مقصدونه په منگولو
یا به توی کرمه اته ویشته پری دندان

یا به لوړکرم د اسلام ښکلی بیرغ
یا به کرمه تاویزونه آویزانه

يا به خاوری سمه زه د اسلام لار کی
يا به وگټم په ژوند نام و نشانه

يا به خلاص کړم طوطيان له خلیخانو
يا به زه ورسره شمه بنديوانه

يا به راوړم گلونه رنگ په رنگ زه
يا به و کومه ډیر پسی گريانه

يا به گرځم شمله به می وی نیغه
يا کومه به مدام دغه ارمانه

يا به راوړم دوستانو ته انعام
يا به گرځم همیشه په پاکستانه

يا به راوړم انار له کندهاره
يا به سم شم په مارکوټو د بانجانې

+

يا منی به می خوراک د مداغی شی
يا به راوړم ((چکیدې)) د کوهدامانه

يا به زه «عاصی» نسوار «بهلول» ته راوړم
يا به راوړمه سگرت تر «نثار جان»

چی دا پورته ابیات بوزم حقیقت ته
نم به تویه شی له سترگو می پریمانه

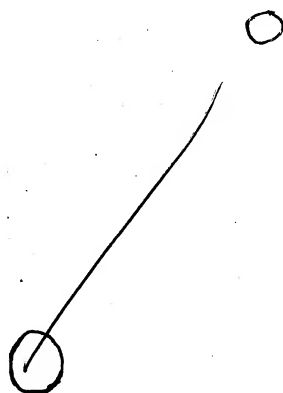
آه افسوس دی چی یاران راجینی لاپل
شپه او ورځ اوس ورپسی کوم گریانه

کاشکی یو واری آواز شی چی یار راغی
په لیمو به شمه ملگرو ور روانه

مستم

دا دوه دری ورځی میلمه یم په «کهی» کښی
سبا بیرته یم روان ستړی ستومانه

راشی راشی چی مجلس وکړو یارانور
آخری به شو بندی په گورستانه

مجاهدینو خان تیار کړی پوره راغلی دی ټانگونه
راکت را واخلیه تلوار کړی پری باندی وکړی گذارونه

مجاهدینو راشی زر
لمونځ به کوو د مازیگر
نعره د الله اکبر

چی ورته شنه یی کرو پلانونه

قوه راغلی پر قوته
تدبیر یی وکړی په دفته
د کلمی په برکته
آخر به وکړی آرمانونه

قوه راغلی وه درنه وه
 ورپکی پار درنه وسله وه
 د مجادو پری حمله وه
 خلقیانو وکړه سلامونه

څه هری خواته زغلیدله
 ددوی تپانگونه سوزیدله
 پاس له آسمانه اوریدله
 له طیارو غټ غټ بمونه

په ټول لوگر عسکر خپاره وه
 هرځای کبسی خوند د خولی گنده وه
 په گندگیو آلوده
 یو بل ته نشی کړای حالونه

هلی کوفتری بی شماره
 چی بی حسابه کړی بمباره
 کوز یی توپونه دی تیاره
 خدایه ته وکړی مددونه

توکل زموږه پر الله دی
 دغه زموږه مدعا دی
 هره گړی مو دا دعا دی
 ته مو کامیاب کړی په جنگونه

په منطقه د چهلتن وروره
 زده ~~مخورد~~ وشولو په زوره
 مجاهدینو ته وگوره
 څه په میدان وهی ټوپونه

چی د گرنوفو به ترکار شو
 د هر خلقی به ډرهار شو
 له باچاهی نه به بیزار شو
 ویل بی میخ می کړی غوږونه

د دهشکو به گره هاره
 د برکی شه له بازاره
 چی چلیدی به وار په واره
 منجه ~~منجه~~ خدای ته ښتارلی مو کورونه

دبرکی	طرف	ته	حُمه
خبری	نوری	به	کومه
پیران	ولیان	به	یادومه
زه	یی	قربان	شم همتونه

له	منطقی	نه	د	پادخوا به
سل	دزو	ورکه	بنه	خوابه
خبری	کرم	په	دغه	بابه
چی	یی	پری	وکرل	گذارونه

چی	خومره	لری	به	خلقیان	و
ورته	نیولی	بی	نشان	و	
تول	مجاهد	به	نمایان	و	
امریکایی	کره	انداختونه			

نوری	به	نه	کوم	خبری
په	تن	می	بل	دی اور د سری
چی	آشنایان	دی	لما	لری
مدام	کومه	گیریانونه		

زه	مولوی	عبدالکبیرہ
مدام	پہ	زپہ
	یمہ	دلگیرہ
عقل	زما	شولو
		تغیرہ
	حکک	کومہ
		بیانونہ

پہ تخلص باندی «عاصی» یم
 مدام لہ غم سرہ بندی یم
 زہ بہ جانان تہ نوکری یم
 حکمہ پری وایم سلامونہ

شهیده تاته می سلام ده

شهیده تاته می سلام ده - په ما گرانه په ما گرانه په ما گران شهیده
مدام زما دغه کلام ده په ما گرانه الخ
په ماگران په ماگران شهیده - الله دی درجی کره خروارونه په ماگران الخ
تنها ولاړیم زه حیرانه زه حیرانه زه حیران شهیده

هوپک راواخله ځان تیارکه
قوه راغلی ده تلوار که
څه ورنه واخلو دشهید انتقامونه - په ما گرانه تنها ولاړیم زه حیرانه الخ

د شهیدانو په قبرونو
د مجاهد په سنگرونو
راځی چی وشیندو گیدی گیدی گلونه په ماگران تنها ولاړیم زه حیرانه الخ

ع

د شهيد ڪٽ په غاڙه واخلئ
گلگون جامي مه ترينه باسي

په دغه نيت چي دي غازي الله ته (هو) په ماگرانہ تنها ولايم زه حيرانہ الخ

په شهيد جوڙ مزار ته ورشي

بيا بي په درڪڻسي لاس په سرشي

چي موخا صل شئ دزړه واږه مرادونه په ماگرانہ تنها ولايم زه حيرانہ الخ

د شهيد ملا دين گل ستاينه

بيان كوم په خپله شو شهيد ملا دين گل

ډير ښه مجاهد و واقعي او لاله گل

بيان كوم په خپله

بيان كوم په خپله مجاهد و له حده ډيره

شام و دام به نه و خپل کور ور ځيني هيره

جهاد ته به روان و د دنيا له کاره تيره

شپه ورځ ورته بار غم د اسلام و په گوگل

بيان كوم په خپله

بیان کوم په خپله انقلاب چی شو روانه
هر نحای کښی به دی غم داسلام کښی و گویانه
مور به ورته ویلی دومره ولی یی پریشانه

هرڅه یی معلوم دی عمل خپل ورسره مله

بیان کوم په خپله

بیان کوم په خپله شپږ کلونه د هجرت
وی کاوه جهاد په خپل هجرت کښی بی فرصته
پنځه وخته لمونځونه ده کول به بی مهنته

ډیر په کار ددین باندی مین و له ازله

بیان کوم په خپله

بیان کوم په خپله له اوله و طالبه
و د علم په طلب کښی ډیر غالبه
شپه او ورځ اخته و هم خط کی و کاتبه

دا بیتونه کم دی نور به کړمه مکمله

بیان کوم په خپله

بیان کوم په خپله همیشه روان جهاد ته
پاک ښه عقیده کښی کور بی وسپاره الله ته

دایی عقیده وه طمعه نی نه کوله چا ته

دیر پری پریشان مور: مسلمان وو یو له بله

بیان کوم په خپله

۴

بیان کوم په خپله بی مقصده کرم گفتاره

ټولو ته معلوم دده خوښونه او کرداره

هرځای بی ورکړی کافرانو ته گذاره

میدان کښی د وردگو بی جهاد که له اوله

بیان کوم په خپله

۴

بیان کوم په خپله دی به و مدام گویانه

ټوله ورځ به بی په خوله و خلکه ذکر د سبحان

تسبیح بی وه په لاس کی هرچا و ته عیانه

یوفرزند تری پاته خدای دی لوی کړی نیک عمله

بیان کوم په خپله

۴

بیان کوم په خپله په قیامت به ور روان یو

ټول به په لمن دده کامله آویزان یو

نور به ورته وایو مور: دده چی عزیزان یو

دده په روی به خدای زموږ گناوې کړی راپله

بیان کوم په خپله

۴

بیان کوم په خپله همیشه روان جهاد ته
حال به و معلوم ورسره خپل ته نه بل چاته
نیت کېښی به یی دا وو چی خدمت کوم الله ته

دا واری چی لاره اجازه یی وغوښتله

بیان کوم په خپله

بیان کوم په خپله چی روان شو له خپل کوره
وی ویل بی بی ته تاته کړم خبره نوره
زه که شوم شهید پام که مخ می ته مه گوره

ورځ کېښی د محشر به یی لما سره واصله

بیان کوم په خپله

بیان کوم په خپله زه کوم دغه تقریره
وخت یوه بجه وه جنازه یی رانه هیره
خلک به منتظر وی اعلان شوی وخت شو تیره

داده ور روان شوم کتابچه می پته کړله

بیان کوم په خپله

بیان کوم په خپله دا خبره ده څرگنده
هرچاته معلوم و درجی یی شه بلنده

روښانه دا خبره ده روښانه دا خبره

ماچي څه بيان كړه لدی زیات و یو په سله

بيان كړه په خپله

بيان كوم په خپله دا جهاد و دده غوښته

ويل بي دغه وار به له خلقيانو باسم پوسته

قوماندان وو بي شانه وروڼوهر وخت دده دوسته

ورغي په سپينه ورځ تانه بي فتحه كړله

بيان كړه په خپله

د جنگ د پاره خلكه دده گروپ شولو تياره

وي كې مصلحت راځي چي خو په دغه لاره

ډير بي كړه مرداره سخت بي وركړلو گذاره

پنځه ويشت بي عسكرتري ژوندي راوستله د له

بيان كړه په خپله

بيان كوم په خپله مجاهدو ټول خوشحاله

زر تر زره ويی كړ يو بل ته داسي حاله

فتحه مو تانه كړه موږ پري وختي فلحال

دی وخت کښی شهید شو دغه ځوان په پرسونله

بیان کوم په خپله

بیان کوم په خپله غږ یی وکړ ماته راشی

ورونو مجاهدو ټول زما په حال آگاه شی

وامی خلی په غیږ کښی دمه وکوی هوسا شی

ماین د پرسونل و زما پښه یی قطعه کړه له

بیان کوم په خپله

بیان کوم په خپله په لوگر کښی (سريلنده)

ده د برکی بیا یی قریه ده «سجاونده»

ژوندی تر میران شاه و علامه د زنکدنه

لاړه روح یی لاړه آسمانو ته وختله

بیان کوم په خپله

بیان کوم په خپله شو شهید په دوشنبی

دفن شو په کهی کښی دی په ورځ د سی شنبی

تاریخ پنځه ویشتمه وه دلوی د میاشتی

یو زر او دری سوه اوه شپیتمه مکمله

بیان کوم په خپله

بیان کوم په خپله نور به نه کوم بیان
زه عبدالکبیر مولوی ډیر کوم گریان
هیڅ می نه هیرېږی یم ډیر پسی پریشانه

دا می و قدرت چی مرثیه می جوړ کرله

بیان کوم په خپله

بیان کوم په خپله امید وار د دی خبری
خدای دی کړی غمونه له دوستانو لری لری
«عاصی» په تخلص یم د «همای» غواړم گرگری

دوه ورځی میلمه بیرته روان جهاد ته ګله

بیان کوم په خپله

۱۳۶۷/۱۱/۲۵ هـ ش

کھی کمپ

دری وروڼه شهیدان شول

لما نه نه هیریزی د وطن ښکلی ځوانان
سرونه یی قربان کړل په خدمت کښی د قرآن

لمانه نه هیریزی کوم کسان به کړمه یاد
په ننگ او په ناموس باندی ځوانان شوله بریاد
کفارو باندی ورغلل په مثل لکه باد

یو څو به قلم بند کړم په خپل وس دلته کسان
لما نه نه هیریزی دوطن ښکلی ځوانان

لما نه نه هیریزی چی راغلی لوی قدرت
گمان یی کړی خام و مسلمان به کړو لت پت
ترڅو به د خلیانو شورویان کړی حفاظت

حملی ورباندی وکړلی بچیانو د افغان
لما نه نه هیرېزی د وطن ښکلی ځوانان

له ما نه نه هیرېزی چی ملا و جمع الدین
خلقیان یی کړل تباہ مدام مین په کار ددین
جبهه یی په لوگر کښی په اخلاقو و سنگین

تنظیم کښی د حضرت صاحب نگین د مسلمان
لما نه نه هیرېزی د وطن ښکلی ځوانان

لما نه نه هیرېزی بل یی ورور قیام الدین
په صبحدم مدام یی وظیفه کړه د یاسین
الله دی جنت ورکړی مجاهد و په یقین

دده له نوم نه تل به شورویان و په لېزان
لما نه نه هیرېزی د وطن ښکلی ځوانان

لما نه نه هیرېزی و دریم یی تازه دین
چی نوم یی تازه دین و پری تازه و مدام دین
په قد باندی میانه و په صورت کښی و رنگین

بمونو د سیدگیو لاندی شو ډک له ایمان
له مانه نه هیرېږی د وطن ښکلی ځوانان

بیان کومه لنډ دری واړه وروڼه شهیدان شو
اثار بیا د جنت ددوی مخونو کښی عیان شو
بیبیانی شولی کونډی ماشومان یی یتیمان شو

سړی

په حقه شهیدان شول ورپسی کوم گریان
لما نه نه هیرېږی د وطن ښکلی ځوانان
بیا هم رضا له ربه کشیری نظام الدین
څلور واړه زامن د ملا سراج الدین
هیش یی توکل و په ایاک نستعین

و و

د وروڼو وظیفه یی ده په غاړه دا زمان
لما نه نه هیرېږی د وطن ښکلی ځوانان

مدام زه دعا گوی یمه ددی ښکلیو ځوانانو
الله دی کړی بلندی درجی د شهیدانو
سوالونه کړم له خدایه زه په روی د مرسلانو

ددوی په مثل خدایه ما خادم کړی د قرآن
لما نه نه هیربزی د وطن ښکلی ځوانان

قصه می کړه کوتاه ما مولوی عبدالکبیر
زړگی می ده پریشانه نور به نه کوم تقریر
بیا هم الحمد لله را رسیږی له تقدیر

جهد می وظیفه ده چی وطن می د افغانستان
لما نه نه هیربزی د وطن سکلی ځوانان

«عاصی» می تخلص دی یم په اصل د لوگر
په ښار ننگ او ناموس به زه همیش ورکوم سر
رسیږی هغه ماته چی له رب وی مقرر

د کفر مقابل کښی زه ولاړ یم په میدان
لما نه نه هیربزی د وطن ښکلی ځوانان

قریه می ده (همای) د مجاهدو خدمتگار یم
خلقیانو پرچمیانو زه له لاسه ناقرار یم
یاران می شهیدان شول په زړگی کړم پرهار یم

بیړغ به د اسلام وی لکه ستوری د آسمان
لما نه نه هیربزی د وطن ښکلی ځوانان

چی نظر وکړم په حال د یتیمانو
بیا را یاد شی زیر بدن د شهیدانو

وچی شونډی پښی لوخی در ^{ټټ} په در
سرتور گرځی په کوڅو د افغانانو

څوک یی نشته چی ددوی وکړی پوښتنه
ددی حال غم خوری وکړی مسلمانو

په کتاب کښی ما لیدلی په دی سترگو
څوک چی کش کړی لاس په سر د یتیمانو

اور په ده باندی حرام شی ددوزخ
دومره فضل په موږ شوی دی یارانو

په لوگر کښی ډیر عالم شولو شهید
نمونه یی درته وایمه گلاتو

دریو ورځو کښی شپږ اوه سوه نفر
شهیدان شول نم می درومی له چشمانو

ټول عالم باندی راغلی و محشر
د افسوس ناری سوری وی سامعانو

نور به نه وایمه بس دومره بیان دی
دا حال ټولو ته معلوم دی قدردانو

زما نوم عبدالکبیر یم دلوگر
زخمی شوی می ځیگر په ماشومانو

خاص مسکن می په لوگر کښی دی «همای»
شام و دام یه غمخور د غریبانو

تخلص می دی «عاصی» یم مجاهد
زه مدام یه خادم د عالمانو

د وطن ښکلی گلان هیر به می نشی
چی اکثره شول خزان هیر به می نشی

بعضی مراوی شول په خپلو گل بوتو کښی
بعضی وړک شول په زندان هیر به می نشی

چی گلونه رژیدلی و باغچو کښی
بلبلان ولاړل گیریان هیر به می نشی

د باغچو ونی چپه شوی په بمونو
شنه طوطیان شول تری روان هیر به می نشی

په چمن پاته باقی گلونه ژاړی
میناگانې ^{به} گیریان هیر به می نشی

دا گلونه پانی پانی شول په حمکه
هغه وخت هغه زمان هیر به می نشی

دا گلونه عبارت له مجاهدو
چی شول واړه شهیدان هیر به می نشی

څوک په توپو په ټانگونو شهیدان شول
شول تری پاته یتیمان هیر به می نشی

طیاری چی بمباری کوی له پاسه
د سپین زیرو هغه آن هیر به می نشی

څوک له یخه شول هلاک څوک له گرمی نه
څوک شول وړک په بیابان هیر به می نشی

چی ژوندی شول گرفتار په منطقو کښی
اوس پراته دی په زندان هیر به می نشی

چی د کفر طیارو به بمباری کړه
په ژړا به ماشومان هیر به می نشی

نا بیره په ما وشول آوازونه
چی شهید شولو (خدران) هیر به می نشی

مجاهد (خدران) په اصل د (همای) و
په جهاد کښی پهلوان هیر به می نشی

راشه راشه نور به نه کوم بیان زه
د زخمی زړونو سوزان هیر به می نشی

کله کله قمامیری دا فریاد می
«سجاوند» ډیر شهیدان هیر به می نشی

یوه بله ورپسی وایم یارانو
خپلخانو کښی افغانان هیر به می نشی

زما نوم (عبدالكبير) په زړه زخمی یم
نم می درومی له چشمان هیر به می نشی

می د (عاصی) لاس په دعا یم
چی را وښی عصیا ~~لوی~~ به می نشی

ن هیر

نن زړگی می له غمونو دی خاموش
«شریف» جانه راشه لارښو تر آښجوش

هم «اسد» او «نثار» دواړه را خبر کړه
يو تر بله قصی وو به وکړو په جوش

فکر ډیر زما خراب دی له غمونو
له «مجید» سره به وکړو خوش ونوش

«اسد» ولیزه چی ژر یی را خبر کړی
«شیر» دی راشی په موټر سایکل گل پوش

شپه به وکړو سبا بیرته به رادرومو
په دی لار باندی به ښکار کړو یو خرگوش

په آبجوش کښی مجاهد لرو سرتیری
رنگارنگ خبری وا به ورو په گو ش

محمداجان اکا به ووينو په سترگو
څو قصی به راته وکړی په خروش

ډیر بی تابه یم له غمه ناقرار
ښه ولو به ټوپک باندی سرپوس

مصلحت به وکړو هلته په داشان
چی تقسیم کړو دغه نوی بالاپوش

په مجلس کښی هر رقم خبری کیږی
ډیر بد خلک هزاره دی خراغ کوش

یو زمان کښی زه وردگو ته روان وم
لری لار وه بیا کوتل و د گاو کوش

خدای دی وکړی چی یاران مو وی په خای
خوشحالی باندی چایونه به کړو نوش

دوه راکت دسرره واخلی نور سل ډزی
په دی لار هلیکوپتری به کړو خوش

دی خبرو باندی ځان پوی کړی یارانو
زما «بهلوله» وروره ته ورباندی پوښ

مولوی (عبدالکبیر) دغسی وایی
چی مدام ما نه مرگی دی فراموش

تخلص می دی «عاصی» کوم خبری
«عبدالباری» لیکل کوی په قلم توش

خو به نیغه شمله گرځي په بازار (۴۰)
خو به نه کوي لمونځونه د سهار

بي له تاسو به خدای زموږ وطن آزاد کړي
درنه پاته به شي دا مهاجر بازار

پښتنو وروڼو دا ستاسو دا غیرت دی
چی ورځی کمانډري ته په قطار

په موټرو کښي سپاره وځي چکري
دا دنیا ده گوري را به موشي وار

دوه کیلي دی په خلته کښي راځي کور ته
ولی هیر دی کړه انار د کندهار

هم د جوارو پولی لاس کښی گرځوی ته
درنه پاته شوی مالټی د ننگرهار

همسایه چی وی پلاو کله مزه کړی
په پردی وطن کښی نه شی څوک بادار

که په دی وطن کښی گرځی په گلونو
ترینه ښه دی د (لوگر) ازغی او خار

که هرڅومره دی پاسونه ډیر جوړ کړی
ځان دی پوی کړه گوره وېې بوله عار

کمانډر لرې بابو له رنگه تور
په لرگی درته په سر درکوی وار

د پردی وطن یاری کله مزه کا
گوره خوند کوی په خپل وطن کښی یار

بی ننگی ښوروا مدام جوړوی ځان ته
مزه کړی زیر جواړی د کلنگار

ښی اصیلی لونگی ستاسو دی په سر
کاشکی وکړی د (لوگر) په دښتو ښکار

په جهاد کښی برخه واخله د وطن
چی راستون شوی څادر واخله شمله دار

څومره ځان را باندی بولی زورور
په جهاد کښی یو معلوم ښه مزه دار

که غیرت لری او ځان ته فکر وکړی
په سر به کړی ټیگری د گل نگار

خو

که عمل سړی د خدای په سپین قرآن کا
باید ته می یی مزدور او زه بادار

د وطن شهیدان (کاسی) درته وایی
دلته راشه که ددین یی خریدار

دا

له وطنه چی مدام یی بی خبره
گوره مې به شی د خړه په څیر مردار

که ترپور یی تربگنیت راسره وکړه
ستا د کور کنډوالو زه یم پیره دار

که پښتون یی خپل وطن ته به دی راشی
ما به وویښی چی گرځمه سرشار

په هجرت کښی دوکانونه دی جوړ کړی
ټوله شپه کړی د ډالرو یی شمار

ریا کار یی آذانونه کړی بی وخته
په خپل فکر سره ځان بولی دیندار

د قرآن آیت دی وی گوره په خپله
پټ به نشی ته یی خدای ته معلوم دار

که ته دا فکر کوی چی زه به تیر شم
په صفو د مجاهدو کښی قرار

دا غلت فکر دی لری کړه له خیاله
په محشر کښی به یی خوړند سر په دار

ته هم غز کوی جومات کنبی په ماښام
مجااهدو ته دعا وکړی په جار

ماته مه کوه دعا په خپله نرشه
خوله دی پاکه کړه جهاد ته شه تیار

په دعا د ستا ملکي آمین نه کړی
نه قبلیری د الله په لوی دربار

دا دعا که چیری ښه بولی خپل ځان ته
ماته هم ور پکی ته راکړه یو وار

ته زما په ځای سنگر ته شه روان
زه دعا درپسی کړم به هر سهار

مجاهد چی د وسلی دپاره راشی
په غوږډو غوړې څښی وی امبار

توری سترگی چنگ بریتونه دلته گرځی
نیت دی بد وی سبا کلوی دی وی بار

ته په خپله ځان غازي که په جهاد کېښي
بيا چي نر شوي په دعا مي شه غمخوار

دي پسي هم بله ورځ شته ځان دي پزي کړه
چي به ته يي په عالم کېښي شرم سار

که خدای کاندې خپل وطن به مو آزاد شي
بيا په کومو سترگو ځي په پورته لار

په وطن به شنه گلان وي موږ به گرځو
ته به ټيټي سترگي ناست يي په کنار

ته مي ورور يي د وطن دا درته وایم
له دوستي درته کوم دغه گفتار

لس بجي شوي چي تمام نه دي بيان
زما «بهلوله» وروره واچوه نسوار

څو به گټي ددنيا کوي په منډه
هميشه به مناسب نه وي دا کار

ورك شه ورك شه په دنيا هغه سترې
چې مدام وی بد عمل او بد كردار

نور به نه كومه زه دغه تقرير
میلمانه راغلله نه يمه وزگار

«شیره» واخله دا قلم زما له لاسه
خو به يمه لكه مار په چره هار

دغه لس كاله پوره كيږي يارانو
چې تاويزم په وطن لكه بشمار

شورويان راغلي وو زموږ وطن ته
موږ ورجگ شو مقابل ته په تلوار

په آخر كې «شتر پل» يې راته كيښود
نور ناري كوي چې ټول يو عيالدار

په آخر كښي به يوه خبره وكړم

له هرځايه واورې ډيرې په (څرواند)

په نامه (عبدالکبير) هم مولوی یم
مجاهدو ورونو یم خدمتگار

تخلص می دی «عاصی» یم د «همای»
یوه ورځ به په ما خاوری شی انبار

زما وواره «عبدالباری» ده په ما گران
همیشه د پاک قرآن دی تابع دار

دی په عمر ورکی طالب العلم
د اشعارو دی لیکونکی کمالدار

خپل وطن چی درنه هیر ده
 رنگ دی خپ له جده تیر ده

تیتهی سترگی دی گذران
 د وطن زه نکهبان

راشه خپل وطن ته راشه
 ته په خپل ناموری آگاه شه

س

گوره گوره فکر وکه
 له وطنه مه کړه کرکه

خپل وطن دی دی پری ایښی
 باید ودی باسو تریخی

لې: غیرت درته په کار ده
آخری دی دغه لار ده

له اسلامه بې خبر یی
انسان نه یی ځناور یی

ولی هېر دی شول باغونه
د وطن ښکلی گلونه

د وطن کاهې ناری کړی
بې ننگانو ته ښیری کړی

راشه راشه په تلوار
انار خوره د کندهار

کاهې بوتی د وطن
بولی تا د ځان دښمن

شهیدانو سترگی سری دی
ستا ولوری ته کړی دی

د بابا کلا دی ښنگه
تری خبر نه یی بی ښنگه

مجاهد شولو زخمیان
دی پراته په بیابان

سکه ورور دی شهید شوی
ته ایران ته رسیدلی

نور به نه کوم بیان
ځکه دغه دی پریان

له شهیده ځان خبر کړه
ټیټکری نه پگړی په سر کړه

چی دوی نه کوی غیرت
نور به نه کړم نصیحت

په وطن دی غیرت وکړه
دښمنان ورځنی وړک کړه

که پښتون یی نو به راشی
خپل وطن ته به دوا شی

د پلرونو دی وطن دی
د هغوی پکښی مسکن دی

چی ته نه پرېزدي قطر
کښی هریزه لکه خر

ې

له خارجه ورته گوره
څه نارې دی کور په کوره

پښتون نه کړی داسی کار
نه پرېزدي وطن د پلار

نیزدی را نشی خبر شه
په پردی وطن دی سر شه

تخلص می دی «عاصی»
زه میلمه یم په «کهی»

چی بی ننگه شوی بد رنگه
درنه پاته شوه خوش رنگه

شورویان لارل په راتلو دی پښیمانه ←

→ له گران افغانستان

دا د روسانو کار وبار ده

چی تیار کړی یی قطار ده

ورته نیولی موزه لار ده

حرکت نه کوی له غمه په خفګانه

له گران افغانستان

دوی په هر ځای کېښی نامراده

ټول افسران یی کړی فریاده

سخته را پښه شوه بریاده

په دي اقدام کېښی «گریه چوف» کوی گریانہ

له گران افغانستان

د آگ

مجاهدینو گذار ورکړ

هرځای کېښی مات یی ددوی سر کې

د «خاکې» یی پری محشر کې

تبراق یی پاته خپله بیرته دی روانه

له گران افغانستان

که هر څو وکړی مشوری دوی

ورته کولی اندېښنې دوی

په دا خلا نووې پیری دوی

عسکران ټول له افسرانو بی فرمانه

له گران افغانستان

لوگر ته راغلی قوی زوره

په خپلو سترگو ورته گوره

«عاصی» ورځی ورته له کوره

مجاهدين د (بركى) لكه زمريانه

له گران افغانستان

بالاخره قواوى شنې

كونى د ټولو شوى برينې

تيزان يى حى چى وهى منې

له هرى خوا پرى اوريدى گولى بارانه

له گران افغانستان

په هره خوا كى شو بى كسه

پاته له دويه شو ولسه

زور يى اوبه شو په ترسه

و

خلقيان بى گرد ورته تاوېرى لكه سپيانه

له گران افغانستان

بيا «گرېه چوف» ته په سلام شو

په احترام به خاص و عام شو

هم به يه صبح هم به په شام شو

تاجکستان   مظاهري   کړلي   چالانه

له   گران   افغانستانه

په   ولاياتو   کښي   شول   جمع
نه   بلولي   يي   شوای   شمع
ددوی   به   نه   وه   د   ژوند   قمع

د   مجاهدو   مزایل   وو   ور   روانه

له   گران   افغانستانه

په   طيارو   يي   کي   اکماله
تر   يوه   وخته   نه   تر   کاله
مجاهدين   شوله   فلحاله

په   هر   بندر   کښي   ورته   کښي   ناسته   نمايانه

له   گران   افغانستانه

په   دغه   هم   نه   شو   کاميابه
په   موزه   فضل   د   وهابه
د   پاک   قرآن   کوو   ادابه

ډير وارختا آشتی ملي یی کړه اعلان

له گران افغانستان

آشتی یی نه شوله منظوره
مجاهدینو ویل منفوره
کله پریردو دې دلته نوره

ترڅو غوږونه دی میڅ نه کړو په سندانه

له گران افغانستان

طیاری هم شولی معطلی
ډیری په ځمکه پری وتلی
آسا نه شوی الوتلی

د

له قرارگاه نه راکټونه ور روانه

له گران افغانستان

ترڅو به وایم په دی بابۀ
مدام زړگی می دی کبابۀ
تپوس می نه کوی احبابۀ

په تواریخ کښی مدام یاد به وی افغانه

له گران افغانستانه

اصلی / وطن می دی (لوگره)
د زرگی سر می دی فره
زه په اسلام ورکوم سره

خوړم له پلاو سره مزه کا نارنجانه

له گران افغانستانه

په زړه کښی ډیر یمه دلگیر
یم مولوی (عبدالکبیر)
ښه د قرآن یم په زنجیر

ټولو دوستانو خدایه ته شی نگهبانه

له گران افغانستانه

«عاصی» زما دی تخلصه
زه یی مدام کوم قصه
د مجاهدو یم مخلصه

ټول مجاهد می لکه ستوری د آسمانه

له گران افغانستانه

له چشمانو می بهیږی تل باران
چی نظر وکړم په خپل افغانستان

جوماتونه او کورونه زیر زیر شول
د روسانو له وحشته خاکستر شول

کور په کور ناری سوری دی د افغان
چی نظر وکړم په خپل افغانستان

د نیفال بونه غورځوی کورو کښی
فرق یی نشته په تمامو منطقو کښی

په پارچو یی په لکو شول شهیدان
چی نظر وکړم په خپل افغانستان

څو به ليکم په قلم نه تماميږي
چي ظلمونه د روسانو (مې) ياديږي

په همدغه ځاي به بس کړمه بيان
چي نظر وکړم په خپل افغانستان

مجاهدو وروڼو وترله ملا
ډير روسان يي منطقو کښي کړه تباڼه

شپه او ورځ دي عمليات پسي روان
چي نظر وکړم په خپل افغانستان

بيا هم داسي نامردان ډير پيدا کيږي
سعودي قطر روپو ته روانيږي

غيرت نه کوي په دين او په ايمان
چي نظر وکړم په خپل افغانستان

نه تپوس د مجاهد نه مجاهد شو
نه په سر او نه په مال باندې عابد شو

په ډالرو باندې خرڅ يې کړ ايمان
چې نظر وکړم په خپل افغانستان

خپل
۷

که ژوندون وي بيا به راشي خپل وطن ته
خپلې خاورې (خپلې) لارې (خپلې) مدفن ته

خپلې
۷

خپلو ښځو ته به گرځي ټيټ چشمان
چې نظر وکړم په خپل افغانستان

مسلمان يو بايد و کورو جهاد
په کفارو باندې ورشو لکه باد

چې نسلونو ته مو پاته شي نښان
چې نظر وکړم په خپل افغانستان

مخلوقات شول شهيدان په دې وطن
د بلبلو چغههار وي په چمن

زه «عاصي» به ورپسې کوم گريان
چې نظر وکړم په خپل افغانستان

خو به خاخی له چشمانو زمانم
چی به گرخی لما لری گل صنم

خو به گرخمه په دشتو بیابان
چه به راوړمه ترلاسه غنچه فم

خو گلونه به زه غواړم له هرچانه
چی به اوری له آسمانه پری شبنم

خو به گرخم چی پیدا کړمه ښه خوان
له سروگلو سره وی ازغی همدم

خو به زه کوم خبری سپینی سپینی
کله کیږی له هرچا سره قسم

خو امید به د باران کړم له آسمانه
خو به زدمه په غلظه لار قدم

خو به خوشی روزی ماته وی له خدایه
مار چی کور درومی د غار په خوله شی سم

خو به وی خوانی له ما سره ملگری
په هرځای کښی به له کومه شی «چلم»

خو به دواړه لاس زما وی روغ رمیت
چی پری کړمه (خپل) ځنی پیچ وخم

خپل

خو به زما سترگی لیدل کوی روښانه
چی بیدار گرځمه زه لکه لرم

خو به منوی وهم زه په خپلو پښو
خامخا به شم گذار چیرته په بم

خو به کاندی تمیزونه زما پوزه
د ښه بوی او بد بویه دم په دم

د

خو به غاښ زما میده کړی طعامونه
چی پاسته وی او که کلک دومره بی غم

خو به ژبه زما ښکلی وی چالانه
چی غیبت او صفت واړه پری کوم

خو به گیده زما جوړه وی بی عیبه
چی پاخه او خام گډوډ کړی سره سم

خو به وی ژوندون چی و کوو سیلونه
گره ډیر ځوانان بندیان شول په تورتم

د دنیا محبت لری کړی له زړونو
روح چی لارشی تش کالبوت پروت وی بی دم

راځی راشی فکر وکړی مسلمانو
د الله رضا ته خپل ځان کړو اړم

چی دی تبه په صورت کښی راشی گرمه
گوره دا نه لری کیزی په سپین لم

خپل وطن کښی جهاد وکړه شمله نیغه
را رسیږی چی لیکلی وی قلم

هغه کار چی ما ویل په کښی ثواب دی
عمل مه پری کړه چی زه نه پکی وم

فصل

کوم یو فصل چی ما ونااله حرام
دا دروغ دی چی زه گرد کښی تاویدم

هغه کار چی وی د خدای لپاره بد
خامخا به زه تری لری تښتیدم

څوک به نه وی چی له ځانه وی را گران
چی جنت له ځانه ده ته ورکوم

داده دری ورځی مېلمه یم په «کهی» کښی
نور به ځمه چی یادېږی می گل فم

ځان دی سم کړه مولوی (عبدالکبیره)
مدام مه خوره له ښوروا سره شلغم

تخلص می دی «عاصی» عاصی ځان بولم
«عاصی» شام و دام کوی د عقی غم

راشه راشه چی کوم خبری نوری
زه یی لیکم راته کښینه که یی گوری

په وطن کېښی چی جهاد شروع اول شو
مسلمان شول خبر دار الله یی مل شو

خوک چی وو مسلمانان په حکومت کېښی
را روان کرار کرار شول په فرصت کېښی

بعضو مال او اسبابونه پرېښودلو
تنها دی او خپل ناموس را زغلیدلو

په قریو کېښی یی خبر کړل مسلمان
خبردار شی حکومت کېښی دی خلقیان

گوری دغه حکومت دی د کافرو
پام کوی چی غلط نشی په ظاهر و

په رادیو اعلان کوی د مسلمان
دی دوه دلی یو (خلق) بل (پرچمیان)

په اوله خلك دوی تابع کوی
په کراړه کبسی نوری جوړوی

که فرزند د چا عسکر وی حکومت کبسی
باید تاسی یی خبر کړی په دقت کبسی

چی راجیه وظیفه خپله پریردی
خبردار خانونه مه کافرو

په کرار کرار به دی الله رسوا کړی
خپل خانونه به په خپل مینځ کبسی تباہ کړی

اول مشر د کفارو «تره کی» و
«تره کی» نه و په اصل «خړه کی» و

«تره کی» بی کړ مدار «حفیظ لعین»
مسلمانو مل شو رب العالمین

«بیا لعین» «ببرک» مردار که ښه معلوم
کښیناست دی د تخت د پاسه لکه بوم

د «ببرک» په سر «نجیب» شو را څرگند
سم دستی یی دده پښی کړلی بلند

(نجیب) اوسه پوری ناست د تخت د پاسه
په دی ورځو کښی به وړک شی بی وسواسه

غرض داچی زه کوم دغه بیان
کفار ټولو ته معلوم شول په دا شان

«تره کی» کښیناست «داود» یی کړ تباہ
موږ خبر و چی کفار دی روی سیاہ

سم دستی جهاد شروع کړ مجاهد
وی کاوو اعلان هر ځای په مساجدو

په هر ځای کېښی حکومت شو سره چور
مجاهد په مخ رڼا وه لکه نور

چی هر څومره مسلمان وو په حکومت کېښی
منصبدار او که عسکر وو په دولت کېښی

هغوی هلته په خدمت کړی گوتی پوری
ډیر خلقیان یی کړل نابود که ته یی گوری

چا به لاس ورسیده را تېښتیدل به
څوک په شپه او څوک په ورځی راوتل به

«تره کی» شولو مردار راغی «لعین»
«لعین» څه هغه حفیظ الله بی دین

ور پسی راغله څو لکه شورویان
شول تقسیم په ولایاتو د افغان

څوک چی پاته شول په دوی کېښی داخلیان
که عسکر وو که پیاده که افسران

هغوی ټولو کاوه کفر ته خدمت
په قریو کښی مسلمان یی کړل لت پت

تر دا اوسه پوری دوی وجنگیدل
مسلمان په تال د فکر زنگیدل

په قریو کښی و ډیر پټ پټ کافران
په کرار کرار کابل ته شول روان

الغرض چی ډیری کډی شوی روانی
د کابل په لوری شام و دام چالانی

ویل کابل ځای د اسلام دی کافر نشته
منطقو کښی گذاره ده ډیره سخته

دا یی ویلی مسلمان کم عقل گوره
په ټوپکو له دولت سره کړی زوره

مال اولاد کورونه ټول لاپړ کابل ته
له اسلامه لاس په سر شول راشه دلته

يو ساعت به حان هوسا کرم په دی حای
بیا به نوره قصه کرم که وکړل خدای

په خدای سپارمه «حاجی محمد جمال»
«شرین جان» مجاهد هم نشته فلحال

که هرڅومو نصیحت ورته کولو
د اسلام په طرف زړه یی نه کیدلو

دغه خپل ځانونه ټول تباه کوی
خپل اولاد او خپل قامونه شرموی

په کابل کېنې یی خدمت که د کافرو
په بدن مي اور بلیږی بیا د سرو

په نامه سره دی «شیر» او «نثار» دواړه
دوی به لاړ شی یو چکر ویالی ترغاړه

د وطن په لوری تللی دی دوی دواړه
خدایه ته یی په خیر رواولی فی الحاله

بیرته راغلمه قصی ته کیژدی غور
قرار کښینی دلته نور مه کویه زور

چی څو کاله تیر کړل دویه په کابل
مجاهدو ته خدای ورکړل مزایل

د کابل خلکو ته وشو دا اعلان
مسلمان دی له کابله شی روان

پس له لسو ورځو لاړو د غره سر ته
مزایل مو یووړه شارت مو کړله هلته

سری لمبی به تلی له غره نه د پغمان
وی روانی د کابل خوا ته چالان

ډیر له دویه شول په هغه ځای مردار
جهنم ته لاړل دویه په تلوار

یو شمیر راغله مجاهدو سره بند
شول تسلیم او خپل اسلام یی کړ څرگند

ښه دي پام ونيسه دلته زما وروره
راشه واوره. درته کړمه قصه نوره

رب ته گوره چی پیدا شول سکر بیست
غور: دی نشته وړک شه لری رانه ایست

په هرځای چی زه کوم دغه خبری
مخلوقات راته راځی له لری لری

سکر بیست مو په کابل ور وشړل
ډیر کفار یی هلته مړه کوتزه کړل

سم دستی مجاهدینو دا تړون
وکړ ټولو منطقو کښی لا پروډ

ویلی ټولي لاری بندی په کابل کړی
هم له یخه هم له لوړی یی غوږل کړی

غرض دا چی سکر بیست او میزایل
له څلورو خوا چالانه په کابل

ټولې لای په خلقیانو بندی شولې
ډیری سختی نه تری ښځې وو وتلې

بد او رد به یی ویل په شوهرانو
تاسو ډیر وکړ خدمت د شورویانو

نه غیرت او نه ایمان لری په ځان کښی
موږ روانی یو له تاسی په دې آن کښی

تاسو پلار چی شوروی ده دهی روان
بی غیرتو ورپسی گوی گریان

خو بیان درته کومه ډیر کوتاه
خو د خدای له لوری راغله پری بلا

که هر څومره پیغورونه ورکړل ښځو
کونی لنډی د خلقیانو بی تر څخو

دغو ښځو چی کولو شر او شور
دغه ټول ددوی له لوری وو مخ تور

چی مړې وی دوی په کفر نه وی بندی
ډیر په ناز به گرځیدی لوڅی برېښی

سکر بیست چی مجاهد کړی ور گذار
د (خلقیانو) (پرچمیانو) ترهار

مزائیل به چی په دوی شول ورچالان
آخوا دی خوا بی تیزونه وو روان

په دی منډو کښی به ټول سره گډوډ
یو له بله بی کتل سره رد رد

توغندی به وله پاسه را روان
شورویان وله کابله گریزان

یو له بله شورویان به گډه
له دی ډاره یی لینگی ککړه

یو له بله سره کاندی دوی زاری
کپتی پرتی ویلی غول می دي جاری

د (خلقیانو) بڼو زیان کړلو اولاد
(پرچمیانو) ویل را پېښه شوه بریاد

ویلی دا خیر را پېښه به شی نوره
ټول بدن می دی ککړ په غولو گوره

غرض دا تیزونه لارل ددوی ډیر
کړم بیان درته قصه می نه ده هیر

جینوا کښی کومه غونډه چی وه شوی
مشرانو چی و هلته لاس لیک کړی

شورویانو ته پلمه شوه هغه غونډه
سم دستی یی وړه هله خپله منډه

روس روان شوله وطنه شو بیرون
طیاری به نن نوبت وتله پرون

د وطن له کافرانو وه لار ورکه
خپل ناموس وو ځینی پاته بی درکه

ډيرو ډيرو داسی فکر وکړ وروړه
راشی راشی مجاهد مو دی غمخوړه

را روانی په زرگونو کډی سولی
له کابل نه را روانی ستری ستری

مجاهدو ورته وکاږ اعلان
چی هرڅوک راځی سرمال یی په امان

په موټروکښی راځی قولی «ده نو» ته
مجاهدو وسلې قول گډی «برنو» ته

حق حیران شی مجاهدو تالاشی ته
بیا نظر وکړی دا خپلی پریشانی ته

مجاهد ورته آواز کوی یارانو
ستری مشی سکریستو مسلمانو

مزائیلو زور مو ولیده په خپله
کنه تاسو کډه کله را کوله

مجاهد ورونه چی داسی ورته وایی
د اسلام موټر ولاړ دی کپی بیایی

ورته وایی حی سپاره شی جاهلانو
ای (خلقیانو) (پرچمیانو) (شورویانو)

✱ د اسلام لمن پراخه کړی ژوندون
نور ونه کړی (شورویانو) ته کونډه تون

ټول راغلی دی وطن د (پاکستان) ته
پس له دی بی حال معلوم وی پاک سبحان ته

زه په عمر کی وړوکی علم کم
په دی علم حکم زه نه پری کوم

په وطن کښی علماء دي ډیر لویان
تنظیمونو کښی بی شماره دی قاضیان

مدرسی ډیری په ملک د (پاکستان)
عالمان دی د (دیوبند) او د (مردان)

اکوړی کښی (حقانیه) ده مدرسه
بیا ددوی په باب به وکړی فیصله

پری تطبیق به شی هغه چی شریعت وی
معتد و کتابو کی حقیقت وی

پری جاری به شی په منډه دا زمان
هغه کار چی وی په امر د قرآن

نور به زه په دغه ځای بس کړم تقریر
د اسلام په (نمونه) زرگی می ده زهیر

ټول لما نه مقدم دي شاعران ←
چی ځلیری لکه ستوری د آسمان

زه شاعر نه یم له عمه کړم بیان
ځکه حال ده د ملت را ته عیان

کومه سهوه خطایی که زما په خط
یا په کوم ټکی کښی زه یم غلط

عفو غواړم له لوستونکو سامعانو
د داخل که د خارج وی په ما گرانو

هم زما غلطی نیسی په قلم
شام و دام به زه دعا درته کوم

مولوی (عبدالکبیره) نور کړه بس
پوره نه دی په دنیا د چا هوس

تخلص می دی «عاصی» یمه حیران
مجاهد می لکه ستوری د آسمان

وخت غرمه ده شو طبیعت په یو گرت
شوم روان چی به پیدا کړمه وچ «کورت»

وچو «کورتو» سره ډیر یمه خوشحاله
خو افسوس چی په دی حای نشته فی الحاله

کاشکی وی په دوکانونو کښی (لیمو)
که (لیمو) نه وی مزه کا (شفتالو)

که ژوندی وم وږه خورمه (زردآلو)
یا د (خرخ) په شنو باغونو کېښی (آلو)

«اسد» راوړل په غوری کېښی (توریا نجان)
«قاسم» جانه ته پیدا کړه (نارنجان)

خیال پلاو مو ده جوړ کړی په دی باب
«باری» جانه غوښته راوړه له قصابه

قصه درته کومه یو شپه وه په لوگره
امورو د جهاد کښی زه مسئول یم مقرره

قصه درته کومه «گلاب الدین» یو مجاهد ده
په دین او په اسلام کښی پاک الله لره عابد ده
پنځه وخته لمونځونو کښی دی شامدام ساجد ده

دده په کور کښی دیرشو تنو شپه وه مقدره
قصه درته کومه یوه شپه وه په لوگره

قصه درته کوم په نیمه شپه کښی د قوا
«پل علم» لخوا یی راغله ورونو شور خوږ او صدا
مور چی پرې را پورته شو آذان وکړ ملا

لمانحه نه وروسته راغله قوه ډیره غره
قصه درته کومه یوه شپه وه په لوگره

شوری مو ورته وکړه چی پری و به کړو جنگونه
موسم میاشت د جوزا وه پټ په پاڼو وو ځنگلونه
ځوانان را تاویدل د خپلی خولی وهی ډولونه

هرڅه مو تیار کړل مجاهدو په هنره
قصه درته کومه یوه شپه وه په لوگره

قصه درته کومه موږ درې شپې کړی ورته تیری
بیان کومه لنډه قصی خو زیاتې هم وی ډیری
بعضی تنظیمونه جوړوی خبری نوری

را نغله قوه زړونه زموزه وو پرهره
قصه درته کومه یوه شپه وه په لوگره

قصه درته کومه «گلابدین» و پهلوان
سور دستمال یی تاو کړلو له خپل سره خندان
ور می راکت شو دمی خپل خواته روان

٢١

وی نیو حان ته د خپل کور خوا کی سنگره
قصه درته کومه یوه شپه وه په لوگره

قصه درته کومه خلورمه ورځی گوره
راغله بیا رڼا لاپله شپه چی تکه توره
نن ټول امیدوار یو د قوا به شی مخ توره

غاړه د سرک باندی راکوز ؤ لرو او بره
قصه درته کومه یوه شپه وه په لوگره

و

قصه درته کوم مجاهدین ور روان
چپ او راست به واړه تاویدل خوشحال خندان
شا او خوا کورنو کی بیبیانی په خفگان

و

لاره د اسلام کی تیروو ټول له مال او سره
قصه درته کومه یوه شپه وه په لوگره

قصه درته کوم بیبیانو راوړل طعامونه
ناوې وې که پیغلی ټولو اخیستل گامونه
وخت وو د غرمی موزه نیولی سنگرونه

ټولی را روانی خلی به لکه لره
قصه درته کومه یوه شپه وه په لوگره

قصه درته کوم بیبیاڼی لاری شوی رخصته
ټولو ویل په جهر خدای دی تاسی کړی اوچته
موزه یو له بله د لمانځه و کاوه نیته

ټول دی مسلمان خو آفرین دی په لوگره
قصه درته کومه یوه شپه وه په لوگره

وخت یوه بجه وه د ټانگونو شو آواز
ټول مجاهدین لکه بازان وو په پرواز
واړو اودس کړی وو ولاړ و په نماز

جنگ شولو شروع بیا د «ده شیخ» د پله په سر
قصه درته کومه یوه شپه وه په لوگره

قصه درته کوم راکټ پنځه دانی په شمار
ټول په سنگرو کی مجاهدو ته تیار
ټانگ چی را معلوم شی باندي و په کړی گذار

دری ساعته جنگ و کافران شول در بدر
قصه درته کومه یوه شپه وه په لوگره

قصه درته کوم عسکر پیاده راتله په زمکه
لویه وه لکنه ددوی لاس کښی بی درکه
مورې ژ اوریدلی د ماینو یی کړ درکه

سل ډزو ضربه وکړه په الله اکبره
قصه درته کومه یوه شپه وه په لوگره

قصه درته کومه پیاده واړه شول نسکور
ټولو مجاهدو په ماشه کړی گوتی زور
غږ کاو سل ډزو شریدونه راوړی نور

یو د بل له حاله مجاهد و ناخبره
قصه درته کومه یوه شپه وه په لوگره

قصه درته کوم عسکر پیاده و پنځوس کسه
ټول مو کړه مردار په جهنم کښی شولو خښه
خو چی کافران وی مورې جهاد به نه کړو بسه

خوندو په بامونو تماشی کړی لر او بره
قصه درته کومه یوه شپه وه په لوگره

قصه درته کومه مجاهد و په خروش
هر چا ښه نسوار سگرت سنگرو کی کړل نوش
حان یی کړ خوش خویه بیا ضریی یی کړی پر جوش

غږ یی وکړ ای اورتی راشه په تته
قصه درته کومه یوه شپه وه په لوگره

قصه درته کومه وړاندی نشی تلای ټانگونه
حکه چی په لاره کښی مو ایښی دی ماینونه
خدای که راسره و راته ویه کړی تیزونه

بله لاره نشته په ماینو به کړی گذره
قصه درته کومه یوه شپه وه په لوگره

قصه درته کومه نه ماینونه و په شمار
ټول په قوماندۀ باندي ښخ شوی په دا لار
ورغلل ټانگونه چا پری ونکړ گذار

اته دانی تباہ شول نهم نه شو برابره
قصه درته کومه یوه شپه وه په لوگره

د بیان درته کومه جنگ شو ختم وخت شو تیر
راغلو یوه خای ته چی خانونه به کړو شمیر
یو گروپ مو را نه غی چی له موزه و بر سیر

دوه نفره لارل وخت نیژدی و مازدیگره
قصه درته کومه یوه شپه وه په لوگره

دسا

قصه درته کوم / فتحه مو کړی وه عیانه
راغی مجاهد «نورحمان» وی کاو بیان
ویلی څلور تنه نن له مور شول شهیدانه

لاره خوشحالی پی باندی غوڅ مو شو خيگره
قصه درته کومه یوه شپه وه په لوگره

قصه درته کومه له هغه خایه روان شو
زړونه شول قلم مجاهدین ټول په خفگان شو
ور می قومانده کړه تلوار وکړی چی روان شو

واړه مو قبول دی چی له ربه مقرره
قصه درته کومه یوه شپه وه په لوگره

جوه

قصه درته کوم مجاهدین ورغلل
هلته هیڅوک نه و پاته شوی میدان سوړ
جنگ و بی دریغه هر سړی و په غم موړ

دوه تنه زخمیان هم ډاکټران ورته نوکره
قصه درته کومه یوه شپه وه په لوگره

قصه درته کومه یو زخمی «عزیز الله»
وايو ټول مدام چی دی الله شی تری رضا
ډیر ښه مجاهد په خپله خوښه په مرضی

ټول را تاویده مجاهدین تری لر اوږه
قصه درته کومه یوه شپه وه په لوگره

قصه درته کوم چی مجاهد و حقیقی
ټولو ته معلوم ده په نامه ده «میرتقی»
نوم ئی، چه «تقی» ده په عمل کی هم تقی

چینه
نی قطعه شوق له موزه وارده پری اېتره
قصه درته کومه یوه شپه وه په لوگره

قصه درته کومه شو شهید «معلم ظاهر»
دی و په کفارو باندی شامدام قاهر
نور به زه نه وایم په هرڅه کی و صابر

و د «برکی» د مجاهدو مشاوره
قصه درته کومه یوه شپه وه په لوگره

قصه درته کومه میر صاحب مو یو وړ کورته
پس له پانسماڼه وروڼو وروسته خپلی مور ته
«عزیز الله» زخمی به زیاتې نه کړې سترگی پورته

وائی وارثان نی زمونږ زړونه لکه غره
قصه درته کومه یوه شپه وه په لوگره

قصه درته کومه شو «معلم ظاهر» دفن
سمه نیمه شپه وه ورته را مو وړ کفن
خدای دی نی گلزار (کلی) ابدی د ده مسکن

ټوله شپه مو تیره کړه په منډه شو چهره
قصه درته کومه یوه شپه وه په لوگره

قصه درته کومه یوه دوه ورځې شوی تیری
شولو بیا شهید «عزیز الله» پری خاوری ډیری
بس د دا بیان نوری قصی می نه شی ډیری

دا بیان کومه په زرګی یمه پرهره
قصه درته کومه یوه شپه وه په لوگره

۱۱

قصه درته کومه شهیدان د «برکی»
ورکړی مسلمانو د جنت مبارکی
لاړه رنایي ته ځینی پاته تاریکی

خلقیانو ته مدام ولاړ تیره و تر خنجره
قصه درته کومه یوه شپه وه په لوگره

قصه درته کومه «میرتقی» د شاه مزار
کور نی پیرخانه مدام دی وی گل او گلزار
ټول نی احترام کړی چاته نه کوی آزار

نه کرم تظاهر بولم یی زه د زرگی سره
قصه درته کومه یوه شپه وه په لوگره

قصه درته کوم شهیدان و د پر سونل
هر خای کی پریمانه به پراته و لکه غل
موب به چه پیدا که ورسره مو کاو چل
مینر

ولو (هنرانیل) په ولایت د غره له سره
قصه درته کومه یوه شپه وه په لوگره

قصه درته کوم زه مولوی (عبدالکبیر)
غم کی د اسلام مېه مدام می زړه زهیر
درومی خی روسان په منډه نه راکوی گیر

ټول مجاهدین می دی ملعوم لکه قمره
قصه درته کومه یوه شپه وه په لوگره

قصه درته کوم په تخلص مېه «عاصی»
ټول عمر به نه کرم د کم اصلو نوکری
شامدام به وائی په دی ژبه همائی

خدای دی کړی نصیب زه موږ اوبه حوض کوثره
قصه درته کومه یوه شپه وه په لوگره

قصه درته کوم مجاهدین به مدام ستایم
ډیرو محافلو کی به زه دغسی وایم
زه امر د الله د ډلې له کفارو بې پروا یم

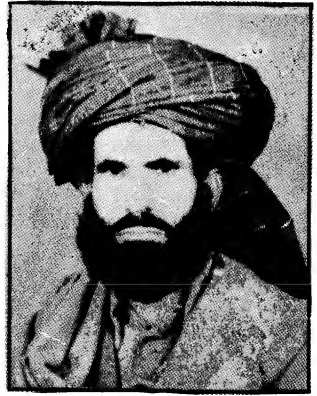
فرزند د «فیض گل» یم فضل غواړم په محشره
قصه درته کومه یوه شپه وه په لوگره

قصه درته کوم امید لرم د آینده
و به کړم جهاد ځکه د خدای یم بنده
نه ده له هیچا سره دوستی زما گنده

حق بیانومه چی الله می ډلې په سره
قصه درته کومه یوه شپه وه په لوگره

***

مرحوم مولوی عبدالکبیر «عاصی»